

גיליון כ"ג
חודש שבט
תשפ"א

תפילה באהבה – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

כינוס תפילה באהבה ובשמחה ארצי

מיזם תפילה באהבה מזמין את כל ילדי בתי הספר היסודיים לחגוג איתנו את כניסת חודש אדר, הבא עלינו לטובה, עם דברי תורה, הגרלות ופרסים, שירים וחיוכים.

הכינוס יתקיים אי"ה ביום חמישי, כ"ט בשבט, בשעה 9:30 בבוקר (הקרנת הכינוס בזום וביוטיוב)

בהשתתפות: הרב יוסף צבי רימון שליט"א, ראש החמ"ד הגב' שושנה נגר, 'עמיקם' והילדים, רבני ושחקני המיזם.

קישור כניסה לכינוס <https://lp.vp4.me/catd>
מחכים לכולכם, צוות מיזם תפילה באהבה

הרב עמירם אלבה

יום א – כ"ה שבט

ברכת אוזר ישראל בגבורה

"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אוזר ישראל בגבורה". "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עוזר ישראל בתפארה".

"אוזר ישראל בגבורה", זה לא 'עוזר' עם ע', 'אוזר' עם א'. 'אזור' - זו חגורה. הקדוש ברוך הוא אומר לירמיהו הנביא: "הלוך וקנית לך אזור פשתים", חגורה מפשתן, ותדביק אותה אליך. החגורה סוגרת אותנו, החגורה נותנת לנו גבורה. כשאדם יוצא לדרך, אז הוא חוגר חגורה, שהבגדים לא יפלו לו, שהוא יהיה מוכן לדרך, או חייל ששם חגורה ושם עליה את החרב או את הנשק שלו כדי להיות מוכן לקרב. החגורה מזכירה לנו מוכנות ליציאה לדרך. וכך, כשעם ישראל יוצא ממצרים, ה' אומר להם להיות מוכנים: "מְתַנֵּיכֶם חֲגָרִים", שימו חגורות, תהיו מוכנים לדרך. אז החגורה מזכירה את הגבורה, את היציאה לדרך, את המשימה. יש לנו כאן משימה, אנחנו הולכים להתפלל, אנחנו צריכים להיות מוכנים למשימה, מוכנים עם גבורה. מה, עם שרירים? לא. אנחנו צריכים להיות מוכנים עם גבורה לא רק של שרירים. כשבודקים בסיירת מי מתאים לסיירת בצבא, לא בודקים מי יש לו את השרירים הכי חזקים. בודקים מי יודע לדחוף את הכוחות שלו, מי יודע לעשות כל דבר בזמן המתאים, ולהתאפק כשצריך להתאפק, ולשתוק, ויכול לסבול ולהתאמץ ובשקט, זו הגבורה האמתית. 'איזהו גיבור? הכובש את יצרו'.

ה' אוזר אותנו, חוגר אותנו בכוחות האלו, וזה כוח מיוחד לעם ישראל. "פִּזְקֶם עֲוִרִים" - לכולם יש עיניים. "מְלִבִּישׁ עֲרֻמִּים" - כולם צריכים בגדים. אבל "אוזר ישראל בגבורה", לעם ישראל יש גבורה מיוחדת, גבורה שהקדוש ברוך הוא מדביק אותנו אליו, הקדוש ברוך הוא חוגר אותנו בחגורה של התאפקות, של יכולת שהלב שלנו ישלם על שאר האיברים, אז אנחנו מפרידים בין הלב לשאר האיברים ושמים חגורה. וואו, החגורה הזאת מסמלת כל-כך הרבה דברים של גבורה ואומץ והתאפקות. אמנם הקדוש ברוך הוא אומר לירמיהו הנביא: לך תשים את האזור הזה בנזק הסלע בנחל פרת. לפני כמה חודשים הייתי שם וצילמתי תמונות, אמרתי: 'אם אני אעשה סרטון, תוכלו לראות את נזק הסלע של נחל פרת'. אבל זה דווקא רמז לכך שיהיה חורבן, שהקדוש ברוך הוא אומר לו: שים שם את האזור ותראה שהאזור יכול גם להינזק. כשהוא מוציא את האזור אחרי כמה חודשים, האזור - החגורה, קצת התקלקלה. אומר לו הקדוש ברוך הוא: אתם, עם ישראל, קלקלתם את המעשים שלכם. אתם לא מתנהגים בגבורה של השתלטות על היצרים, אתם חוטאים! אז יהיה חורבן בית המקדש. זו נבואה על החורבן. אבל האזור זה הסימן דווקא שהקדוש ברוך הוא חוגר אותנו ונותן לנו את הכוחות.

יום ב - כ"ו שבט

הרב גדי הרטום

חטיבת יפתח במלחמת יום כיפור וברכת אוזר ישראל בגבורה

הסיפור התרחש במלחמת יום הכיפורים, לפני 47 שנים. ואת הסיפור הזה אני מספר לכם מכיוון שאבא שלי, שהיה גיבור גדול, נהרג באותה מלחמה, הוא היה שייך לחטיבת לוחמים שנקראת 'חטיבת יפתח'. החטיבה הזאת זכתה לגבורה של התאפקות, אני רוצה לספר לכם על הגבורה העצומה של ההתאפקות. באותה חטיבה של לוחמים היו הרבה טנקים, אבל טנקים מאוד מאוד ישנים. ויום אחד, באמצע המלחמה, כמות עצומה, גדולה בהרבה מהכמות של החטיבה, כמות עצומה של טנקים של המצרים, של הערבים, התחילה לדהור אליהם, טנקים משוכללים, חדשים, מעולים.

מה עושים?

מפקד החטיבה שקראו לו 'אהרון פדלה' אמר להם: "אנחנו מתאפקים. אף אחד לא יורה על הטנקים של המצרים, אף אחד לא יורה." החיילים מסתכלים מבעד למשקפות ורואים את הטנקים מתקרבים. שלושה קילומטר - עוד לא עושים כלום. שני קילומטר - עוד לא עושים כלום. רק כשהטנקים התקרבו מאוד מאוד מאוד, אז מפקד החטיבה אמר: "כולם, רק עכשיו, עולים לעמדות!", וכולם, בבת אחת, עלו לעמדות וירו בבת אחת על הטנקים המצרים. בתוך זמן קצר הטנקים המצרים התפוצצו והטנקים שלנו ניצחו אותם בגדול, למרות שהם היו הרבה יותר ישנים והרבה פחות טובים ומשוכללים. וזאת בגלל היכולת להתאפק בגבורה גדולה, להתגבר על הפחד, להתגבר על כל מיני יצרים, יש הרבה יצרים, אחד מהם זה הפחד. הלוחמים כאן התגברו על הפחד, פחד שיפציצו אותם, החזיקו את עצמם בגבורה אדירה וניצחו.

לסיכום ילדים: אנחנו פוגשים בברכת "אֲזַר יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָה" את הגבורה המיוחדת של עם ישראל, היכולת להתגבר על היצרים, היכולת להתאפק בגבורה, להשליט את הלב, את המחשבה, שתתגבר על מה שבא לנו עכשיו נורא, ועל כל מיני דברים, לחכות עוד רגע.

ובזכות הסיפור הזה אתם תשמחו בברכה, ונזכור את הלוחמים הגדולים והקדושים של עם ישראל.

הרב אלעד שטיינמץ

יום ג - כ"ז שבט

הודאה לה' בתפילה

קוראים לי אלעד שטיינמץ, ורציתי לדבר איתכם היום על הודאה והודיה בתפילה. הכוונה - להגיד תודה לה' בתפילה. אז איפה אנחנו אומרים תודה לה' בתפילה? יש לנו שלושה מקומות שונים בתפילה בהם אנו מודים לה', אומרים לו תודה. הראשון - בבוקר, "מוֹדָה אֲנִי". כשאנו פוקחים את העיניים אנו מודים לה'. השני - בברכת שמונה עשרה, בתפילת עמידה, הברכה האחת לפני האחרונה היא ברכת "מוֹדִים", שגם בה אנו מודים לה'. המקום האחרון בתפילה שאנו מודים בו לה' זה ה"הָלֵל", שאנו אומרים בראש חודש ובחגים.

יש לי שאלה, למה אנחנו צריכים בכלל להודות לה'?

כשאנו קמים בבוקר הכל נראה רגיל, בלי שום דבר מיוחד שצריך להודות עליו, וככה גם ביום למחרת, ולמחרת, וככה הלאה. אז למה בכלל צריך להודות לה'? כמו שמופיע לנו בתפילה הכל נראה רגיל ובלי שום דבר מיוחד.

ננסה לענות על כך בעזרת סיפור אמיתי שקרה לי. אתם יודעים, לפני כמעט תשע שנים עברתי תאונה, תאונת דרכים. לצערי הרב התהפכתי עם האוטו. היה לי ממש נס, מכמה סיבות. הייתי לבד באוטו וברוך ה' אף אחד לא נפגע חוץ ממני, וגם הפציעה שלי שנפגעת, הייתה קלה מאוד והחלמתי ממנה ממש במהירות ובזריזות, ממש נס.

אז מה אתם אומרים, על דבר כזה צריך להודות או לא? ברור שכן. לי אישית קרה נס ועד היום אני מודה לה' על הנס הזה, שנשארת בחיים. אבל זה גם גרם לי לחשוב, האם צריך להודות לה' רק על דברים מיוחדים, כמו הצלה מתאונות דרכים או ניסים גדולים אחרים, או גם צריך להודות לו על דברים אחרים?

שמתי לב, ילדים יקרים, שצריך להגיד תודה לה' ולהודות לו, גם ובעיקר על הדברים הקטנים, כמו שאנחנו מודים לו על הדברים הגדולים. תודה שקמתי בבוקר בריא ושלם, תודה שאני יכול ללכת, תודה שאני יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות, תודה שיש לי אבא ואמא שדואגים לי ואוהבים אותי כל-כך, תודה על האוכל הטעים שאני מקבל. אני בטוח שתגלו בעצמכם עוד דברים שלא אמרתי שתוכלו להגיד עליהם תודה, למרות שהם נראים דברים קטנים ורגילים. גם על הדברים הרגילים אנו אומרים תודה לה' שהביא לנו אותם, כמו שאני אומר תודה לאבא ואמא כשהם נותנים לי מתנה או פרס. ב"מוֹדָה אֲנִי", בתפילה, אני אומר תודה לה' שהחזיר את הנשמה לגוף שלי, אני יכול לקום מהמיטה וללכת ולעשות הרבה דברים אחרים. ובתפילת "מוֹדִים" בשמונה עשרה וגם ב"הָלֵל", אנו אומרים תודה לה' על הדברים הגדולים והניסים. וכמובן גם על הדברים הרגילים, שאולי לא היינו חושבים בכלל לומר עליהם תודה, אבל גם עליהם אנו אומרים תודה לה' שנתן לנו אותם. כמובן שגם אפשר להגיד תודה לה' גם בתפילה וגם אחר כך.

הרב עמרם אלבה

יום ד - כ"ח שבט

עבדו את ה' בשמחה

"עֲבָדוּ אֶת ה', בְּשִׂמְחָה בְּאוֹלָה בְּרִנָּה" בואו בשמחה, עבדו את ה' בשמחה!

חודש אדר מתקרב ואנחנו כבר מרגישים את השמחה של חודש אדר. אבל, לעבוד את ה' בשמחה? לעבוד מישהו אחר בשמחה? אני רוצה להיות חופשי. שמח - זה שאני יכול לעשות מה שבא לי. פתאום אומרים לי 'עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה', איך אפשר לעבוד מישהו אחר בשמחה? חכמינו זכרונם לברכה אומרים שהעבודה של הקדוש ברוך הוא זה קודם כל תפילה, אני צריך להתפלל בשמחה. וגם אומרים לנו לגשת לתפילה מתוך שמחה, אבל... מחייבים אותי להתפלל, איך אני יכול לשמוח בתפילה?

יש לי רעיון. אם עכשיו אני אגיד לכם: "התקבלתם להיות עבד של אברהם אבינו". כל אחד מכם, אני בטוח, יעזוב את כל מה שהוא מתעסק, וירץ בכל הכוח כדי לנשק את הידיים של אברהם אבינו ולהגיד לו: "אברהם! התקבלתי להיות העבד שלך!". רגע, מה, השתגעתי? להיות עבד של מישהו אחר אתם שמחים? בטח, שמחים להיות עבד של אברהם אבינו. איך לא? הרי אברהם אבינו ילמד אותי לעשות מעשים טובים, אני אעזור לעוד אנשים, אני אהיה בסירת של אברהם אבינו, אני אעזור לו. זו התרגשות, זו שמחה, שמחה של נתינה, שמחה ללמוד להיות איש טוב. ככה זה גם כלפי הקדוש ברוך הוא. אומנם אנחנו לא רוצים להיות עבדים, אנחנו אפילו מברכים כל בוקר: "...שְׁלֵא עֲשֵׂנִי עֶבֶד". אבל, להיות עבדים של הקדוש ברוך הוא? בטח שאני רוצה להיות עבד של הקדוש ברוך הוא. בטח שאני רוצה שהוא ילמד אותי איך לעשות טוב. אז אני מקבל עליו את העול של המצוות שלו, את העבודות של הקדוש ברוך הוא, את הרצון להתפלל אליו. אני מקבל את זה בשמחה כי אני יודע שזה הופך אותי להיות טוב. אז "עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה!"

לוחצים
משחקים ונהנים

עריכה: עמיחי נחשוני tefila2020@gmail.com